

τούς Βασιλόπαιδας. Καί πάλιν ἔαν ἦτο κακός δι' αὐτούς — καί τὸ ἐγγώριζεν ὁ Βασιλεὺς μόνος — ἔπρεπε νὰ διαφωτίσῃ περὶ τούτου τὴν κυβερνήσιν του, διότι θὰ ἦτο κακός καὶ διὰ τοὺς λοιποὺς παῖδας, τῶν ὁποίων τόσοι ἔχουν ὀνόματα πρὸς ὧν τὴν λάμψιν ὠχρῆ πολλὴ ἡ λάμψις ἐνδὲς βασιλόπαιδος.

Ἀλλὰ τὸ σκανδαλωδέστερον εἶναι ἡ τελευταία διάδοσις, καθ' ἣν ἔαν δὲν τοποθετοῦνται οἱ νεώστει ἐγγραφεῖτες μαθηταὶ εἰς τὸν ὑπάρχοντα χῶρον διαθέσιμον, τοῦτο γίνεται διότι ὁ χῶρος αὐτὸς ἐπιφυλάσσεται διὰ τοὺς κυρίους Βασιλόπαιδας.

Ἡμεῖς ἐπὶ τέλους παραδεχόμεθα καὶ τοῦτο χάριν τοῦ Διοικητοῦ τῆς Σχολῆς μαῦρην συκοφαντίαν, ἀλλ' εἶνε δίκαιον τὸν ἐρωτῶμεν χάριν ἰδιοτροπίας ἰδικῆς τῆς νὰ μένουν ἄνευ ἐνασχολήσεως τόσοι νέοι, διότι ἐκεῖνος θέλει νὰ βλέπῃ πτέρυγας κενάς; Καὶ τί θὰ γίνουν αὐτοὶ οἱ πεντήκοντα δι' οὓς βλοῦς ὑπεσχέθη τὴν εἰσαγωγὴν εἰς τὸ σχολεῖον — ἴσως καὶ διὰ σκοποὺς ἐκλογικούς, ἀεὶμα; — Ἀπὸ τῶν σχολείων εἰς ἃ ἐφαίχον παρητήθησαν, εἰς τὸ σχολεῖον εἰς ὃ ἐμῶν νὰ ὑπάγουν δὲν γίνονται δεκτοί. Τί πρέπει νὰ γίνῃ; Νὰ παρέλθῃ ἑνιαυτός ἕως ὅτου εὕρῃ ὁ Διοικητὴς οἶκημα διὰ παράρτημα! Καὶ κατὰ τὸν ἑνιαυτὸν τοῦτον οἱ πεντήκοντα νέοι νὰ ἔχωσι διακοπὰς! λησμονοῦντες ὅ,τι ἔμαθον καὶ μὴ μανθάνοντες οὐδὲν νέον.

Πιστεύομεν ὅτι θὰ ἐξυπνήσῃ ὀλίγη λογικὴ καὶ ὀλίγη φιλοτιμία παρὰ τῶν Διοικητῶν, καὶ ὅτι θὰ λάβῃ πρόνοιαν περὶ τῶν πεντήκοντα αὐτῶν νέων, πρὸς τοὺς πατέρας καὶ τὰς οἰκογενεῖας τῶν ὁποίων διὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν ἐλαφροτέραν τῶν λέξεων — τῷ λέγομεν ὅτι προσηνέχθη πολλὸ ἐλαφρὸς.

## ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ — ΧΟΙΔΑΣ

Ἄσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου, ἄσπρο καὶ Ἰτόν Χοῖδᾶ, ἡ τρελλή μου λύρα τώρα Ἰτόν καθένα τραγουδᾷ.

Δύω εἰδῶλα ἀγάπης, μὲ καρδιά ἀληθινή, μὲ αἰσθήματα, μὲ γλῶσσα, μὲ ιδέαις, μὲ φωτιά, τῶν νεῖρό τους μὲ πατρίδα, μὲ σημαία γαλανή, μὲ καινούρια πολιτεία δίχως λόγια καὶ χαρτιά.

Ἀπ' αὐτοὺς μακρὰ ὁ δόλος, ἡ ἀπάτη καὶ τὸ φέμμα, ἡ ἀλήθεια γὰρ τοὺς δύω εἶναι δύναμις καὶ στέμμα.

Ἄσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου, ἄσπρο Ἰτόν Χοῖδᾶ, ἡ τρελλή μου λύρα τώρα Ἰτόν καθένα τραγουδᾷ.

Ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δὴ ὁ πρῶτος τὴ σημαία του προβάλλει, δίχως τίποτα νὰ λέγῃ γὰρ τὸ στέμμα καὶ τὸ θρόνο, αὐτὸς θέλει νὰ ἔχῃ νόμους καὶ οἱ μικροὶ καὶ οἱ μεγάλοι, ἀλλὰ νόμους νὰ κινοῦνται ἄνω κάτω, τοῦτο μόνο.

Θέλει νόμους γὰρ τοὺς μέσα καὶ τοὺς ἐξῶ τῆς Αὐλῆς, καὶ ὅς ἦναι δέκα πέντε Ἰτόν Ἑλλάδα βασιλεῖς.

Ἄσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου, ἄσπρο καὶ Ἰτόν Χοῖδᾶ, ἡ τρελλή μου λύρα τώρα Ἰτόν καθένα τραγουδᾷ.

λιν; Ποίησις; Ἄ εἶναι τὰ ποιήματα τοῦ Ὑπερίωνος. Ρόδα καὶ ἔλκη! Μία καὶ πανήντα καὶ δι' αὐτά! Ἐκαιροφυλάκτης καὶ αὐτὸς ὁ χριστιανὸς τὴν τελευταίαν τοῦ μνηνὸς νὰ μᾶς φιλοδωρήσῃ μὲ τὸ σύγγραμμά του, ὅπερ εἶναι κατὰ τὸ ἡμῶν Βοτανικὴ καὶ κατὰ τὸ ἕτερον ἡμῶν Παθολογία! Ἄς ἴδωμεν.

«Ὅποτεν εἰς τὰ στήθη σου ἐφώλευεν ὁ νοσε μου!...»

Αὐτὸ εἶναι ἔλκος· εἶμαι βέβαιος. Οὐ, νὰ χαθῇ!...

Καὶ ἐν τούτοις αὐτὸς ὁ βλαξ εἶναι εὐτυχής. Αὐτὸς εἶμαι βέβαιος δὲν κἀθῆται νὰ συλλογίζηται τί ὀφείλει καὶ τί θὰ κάμῃ. Πέρνει ὀλίγον χαρτί καὶ ἓνα κονδύλι καὶ γράφει, γράφει ὅ,τι τοῦ κατεῖχεν εἰς τὸ κεφάλι καὶ εἶναι εὐτυχής!

Ἄν ἔγραφα καὶ ἐγώ! Ἀλλὰ τί νὰ γράψω; στίχους; Νὰ δᾷ ἡ ὥρα! Ἐχω κεφάλι νὰ γράψω στίχους! Ἀγκαλὰ ἔχω νὰ ἀπαντήσω εἰς τὴν τελευταίαν ἐπιστολήν τῆς Ἀσπασίας. Ἄς τῆς γράψω. Τόσον καὶ τόσον εἶνε ἐνῶρις, ὑποθέτω, καὶ δὲν ἡμπερῶ νὰ ἐξέλθω ἀκόμη.

Τοποθετοῦμαι παρὰ τὴν τράπεζάν μου καὶ ἀρχίζω νὰ γράφω τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν.

«Φιλτάτη μου.

«Ὅταν λαμβάνω ἀνὰ χεῖρας τὸν κάλαμον διὰ νὰ γράψω πρὸς σέ, ἡ καρδιά μου ἀκουσίως ἀρχίζει νὰ πληροῦται ἀπὸ...

Ὁ πλάνης λαχανοπωλὴς διέρχεται ἀκριβῶς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὑπὸ τὰ παράθυρά μου καὶ φωνάζει μὲ στεντοριανὴ φωνήν:

— Ῥαπανάκια, σέλινο, μαϊντανό!...

ἌΝα πληροῦται ἀπὸ...

— Δάχανο, σπανάκια!...

Νὰ σὲ πάρῃ ὁ διάβολος!

Ἄπὸ μύρια αἰσθήματα. Ἡλιος σὺ, διασκεδάζεις τὰ ἀσκότη ἀπὸ τὰ ὁποῖα περιβάλλεται ἡ ὑπαρξίς μου, τὸ ἀπνευμά μου ζωογονεῖται καὶ ἡ φαντασία μου ἀναπλάττουσα τὴν εἰκόνα σου, ζητεῖ νὰ σὲ δωρήσῃ...

— Ῥαπανάκια, μαϊντανό!

ἘΖητεῖ νὰ σοὶ δωρήσῃ...

— Σέλινο, σπανάκια!...

Ὦ! μὰ αὐτὸ εἶναι ἀνυπόφορον. Ἐγραψα σπανάκια!... ἀκούς ἐκεῖ! Αὐτὸ εἶναι συνωμοσία κατὰ τῆς ἡσυχίας μου.

Πρέπει νὰ ὑπάγω νὰ κατοικήσω εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Αὐκαθῆτος...

Καὶ πλήρης ὀργῆς σχίζω τὴν ἐπιστολήν. Ἐν τούτοις συλλογίζομαι ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ ἴδω τὴν Ἀσπασίαν, καὶ ἀποφασίζω νὰ τῇ γράψω τέσσαρας μόνον λέξεις, διὰ νὰ τὴν παρακαλέσω νὰ ἐνρεθῇ τὸ ἐσπέρας εἰς τὸ σύνθηρος μέρος καὶ γράφω πρὸς αὐτὴν τὰ ἐξῆς:

«Ἀγάπη μου.

Ἄπὸψε ἔχω ἀνάγκην νὰ σὲ ἴδω ἐννοεῖς; ἔχω μεγίστην ἀνάγκην μὴ λείψῃς».

Δὲν ζητεῖ ἐπαναστάσεις, γὰρ τὸ σπέρμα δὲν θυμόνει, ἀλλὰ θέλει ὁποιος φέρνει ἓνα ἐγκλημα ὅσον ὦμο, ἢ φορεῖ σταυροὺς ὅτ' ἀστήθια ἢ δὲν ἔχει πανταλόνι, κατακέφαλα καὶ οἱ δύο νὰ κτυποῦνται ἀπ' τὸν νόμο. Θέλει μέσα ὅτ' ἐν Ἑλλάδα μιὰ βασίλισσα νὰ γίνη, μιὰ βασίλισσα μεγάλη, νὰ τὴν λέν Δι κα ι ο σ ύ ν η.

Ἄσπρα εἰς τὸν Οἰκονόμου, ἄσπρο καὶ ὅτ' ὁ Χοῖδᾶ, ἢ τρελλή μου λύρα τώρα ὅτ' ὁ καθένας τραγουδᾷ.

Αὐτὸς θέλει νὰ μὴ δίνη κάθε τίμιος ἐργάτης καὶ τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς του γὰρ νὰ τρῶν καμπόσοι [κλέφταις, καὶ χωρὶς κανένα φόρο ὁ φαγᾶς ἀριστοκράτης τὴ χωρίστρα του νὰ βλέπῃ σὲ ὀλόχρυσους καθρέφταις. Αὐτὸς θέλει νὰ πληρώνῃ ὁ καθένας ὅ,τι πρέπει, καὶ νὰ μὴν πηγαίνουν ὅλα εἰς ὀλίγων μόνο τσέπη.

Ἄσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου, ἄσπρο καὶ ὅτ' ὁ Χοῖδᾶ, ἢ τρελλή μου λύρα τώρα ὅτ' ὁ καθένας τραγουδᾷ.

Θέλει φόρο ὅτ' ἀ σαλόνια, θέλει φόρο εἰς τὰ λουσα, θέλει φόρο ὅτ' ὁ μέγαλων τὸ βαρύτιμο χρυσάφι... ἀπ' αὐτοὺς τοὺς φόρους ἔξω ἢ πτωχή μου βγαίνει Μοῦσα, ἐκτὸς μόνον ἂν πληρώνῃ γὰρ τοὺς στίχους ποῦ θὰ γράφῃ. Καιρὸς εἶναι ν' ἀνασάνῃ ἢ ἀλήθεια καὶ ἢ φτώχεια, καὶ νὰ δάλλουμε καμπόσους τσελεπήδες εἰς τὰ δρόγια.

Ἄσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου, ἄσπρο καὶ ὅτ' ὁ Χοῖδᾶ, ἢ τρελλή μου λύρα τώρα ὅτ' ὁ καθένας τραγουδᾷ.

Θέλει πιά νὰ πέσῃ ἴλιγο τῶν μεγάλων μας ἢ μύτη, θέλει πιά νὰ λείψῃ τόση δοξασμένη κλεφτουριά, νὰ γλυτώσῃ καὶ ἢ φτώχεια ἀπὸ κάθε Τραπεζίτη, νὰ μαζεύουνε καὶ ἴλιγο τῆς Τραπεζῆς τὰ λουριά. Κάτω, κάτω τῆς Τραπεζῆς τὸ προνόμιο ἐκεῖνο, ἂν καὶ ἐγὼ μὲ Τραπεζίτας οὔτε πέρνω, οὔτε δίνω.

Ἄσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου, ἄσπρο καὶ ὅτ' ὁ Χοῖδᾶ, ἢ τρελλή μου λύρα τώρα ὅτ' ὁ καθένας τραγουδᾷ.

Μὰ ὁ δεῦτερος δὲν θέλει οὔτε θρόνο καὶ σαλόνια, αὐτὸς θέλει ὅτ' ἐν Ἑλλάδα μιὰ χρυσὴ δημοκρατία, θέλει χέρια καὶ κεφάλια δίχως μόνους καὶ κολόνια, θέλει Πλάτωνος, Σωκράτους, Ναζωραίου πολιτεία. Θέλει σύννεφα, φουρτούναις, ἀστραπαῖς, ἀνεμοζάλη, καὶ μὲ τοῦτα ὅλο τρέφει τὴν καρδιά καὶ τὸ κεφάλι.

Ἄσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου, ἄσπρο καὶ ὅτ' ὁ Χοῖδᾶ, ἢ τρελλή μου λύρα τώρα ὅτ' ὁ καθένας τραγουδᾷ.

Οὔτε σκιάζεται κανένα, οὔτε φόβο ποτὲ ξέρε, ὅ,τι κρύβει ὅτ' ἐν ψυχῇ του τὸ φωνάζει φανερά, μὲ τὰ μάτια δακρυσμένα κάθε φίλου σφίγγει χέρι, καὶ οἱ φίλοι καὶ ἢ Ἑλλάς του εἶν' ἢ μόνη του χαρά.

Μετὰ τὴν ποίησιν ἐνθυμοῦμαι καὶ τὸ πεζὸν μέρος τῆς ἡμέρας. Πρέπει νὰ γράψω καὶ τέσσαρες λέξεις καὶ πρὸς τὸν ῥάπτῃν εἶναι ὁ ἥττον ἐπιφοβὸς τῶν πιστωτῶν μου καὶ ἴσως μὲ ὀλίγας λέξεις καὶ μὲ καμμίαν ὑπόσχεσιν καταπεισθῇ.

Τῷ γράφω λοιπόν: ἀφίλιτε. Ἐν ἐγνώριζε, ὅτι σήμερον τελευταίαν τοῦ ἀμηνὸς ἐξημερώθηκα μὲ ἓνα πέντε καὶ ἐξήντα μόνον εἰς αὐτὴν τσέπη, τί θὰ ἔλεγες; Ὅθ' ἔλεγες, εἶμαι βέβαιος, ὅ,τι ἀλέγω καὶ ἐγὼ τώρα, ὅτι δηλαδὴ εἶναι ἀδύνατον νὰ πραγματοποιήσω τὴν ὑπόσχεσίν μου. Ἐχε λοιπὸν θάρρος καὶ ἀπόμονον διὰ τὸν ἄλλον μῆνα.

Σφραγίζω τὰς δύο ἐπιστολάς, τὰς ἐπιγράφω καὶ προβαίνω εἰς τὸ παράθυρον. Ὁ εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον κατοικῶν γείτων μου ἐτοιμάζεται νὰ ἐξέλθῃ.

— Τί ὥρα εἶναι; τὸν ἐρωτῶ;

— Ἐννέα καὶ μισή.

Ὁ δυστυχία μου! καὶ εἰς τὰς ὀκτὼ καὶ μισὴ εἶχον συμφωνήσει νὰ ὑπάγω νὰ εὑρῶ φίλον μου τινα ὅστις ἡδύνατο νὰ μὲ ἐξοικονομήσῃ μικρὸν τι ποσὸν διὰ τὰς πρώτας ἀνάγκας. Ἀναμφιδόλως εἶνε ἡμέρα ἀτυχίας ἢ σημερινή.

Ἄς ἐξέλθω γρήγορα. Φορῶ ἐν βίᾳ τὸ ὑποκάμισόν μου. Κράκ! κόπτεται ἐν κομβίον. Τρέχω βλασφημῶν νὰ εὑρῶ τὴν βελόνην νὰ ράψω ἐν ἄλλο. Κλωστή δὲν ὑπάρχει. Ἀναγκάζομαι νὰ ἀγοράσω ἀπὸ τὸν μπακάλην. Τί δυστυχία! ... εἶναι χονδρὰ πολὺ ἢ κλωστή καὶ δὲν περᾷ ἀπὸ τὴν ὀπὴν...

Ἐν ἄλλο ὑποκάμισον, γρήγορα... Καὶ τὸ πανταλόνι μου; ... ἐσχίσθη. Νά! τώρα εὑρὲ νὰ σχισθῇ καὶ αὐτό! Φορῶ τὸ καινούργιο μου. Ἡ ὀμπρέλλα μου; ποῦ εἶναι ἢ ὀμπρέλλα μου; ... Νά την! τὴν ἀρπάζω καὶ ἐξέρχομαι ἐν τάχει.

Βίμαι εἰς τὴν ὁδόν. Βρέχει ἀκαταπαύστως· τί βόρβορος! Καὶ δὲν φθίνει ἢ βροχή, ἀλλὰ καὶ ἄερας! Ἄνεμος σφοδρὸς πνέων μὲ κλονίζει περιπατοῦντα καὶ μοι ρίπτει τὰ σταγόνας τῆς βροχῆς κατὰ πρόσωπον μέχρι τῶν μυκτῆρων.

Διαστέλλω τὸ ἀλεξιβρόχιον· ἀλλ' αἰφνης βίαιον πνεῦμα ἀνέμου ἐξογκώνει αὐτό, λυγίζει τὰς σιδηρὰς αὐτοῦ ἀκτῖνας, τὰς ἀνατρέπει, καὶ τὸ ἀλεξιβρόχιον λαμβάνει τὸ σχῆμα ὑπερμεγέθους κάλυκος φανταστικοῦ ἀνθους. Ἀναγκάζομαι νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν οἰκίαν μου διὰ νὰ τὸ διορθώσω ὅπως

“Οχι, ὄχι, δὲν ἐχάθη, συμπολιταί, ἡ ἀλήθεια..

θὰ τὴν εὑρετε κλεισμένη μὲς ἴστου Ῥόκου μας τὰ στή-  
[θια.

“Ἀσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου, ἄσπρο καὶ ἴστον Χοῖδᾶ,  
ἡ τρελλή μου λύρα τώρα ἴστον καθένα τραγουδᾷ.

“Ἀσπρους ψήφους καὶ ἴστους δύο, ὄχι ψήφους πούλη-  
[μένους,

καὶ γὰρ τιμιο πολίτη εἶναι μιὰ παρηγοριά.

ἔτι μέσα εἰς τὸν ὕπνο τὸν ἀξύπνητο τοῦ γένους,  
φαίνεται ζωὴ ἀκόμη καὶ γερὴ παλληκαριά.

“Ἀσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου, ἄσπρο καὶ ἴστον Χοῖδᾶ,  
ἡ τρελλή μου λύρα τώρα ἴστον καθένα τραγουδᾷ.

Souris.

## ΚΑΡΑΜΕΛΑΙΣ.

“Ἐν τινι ξενοδοχείῳ Ἀγγλος τις μετὰ τὸ δεῖπνον μετε-  
μορφώθη εἰς νεφελιγερέτην Δία, καπνίζων γιγαντιαίαν πί-  
παν. Εἰς Γάλλος τρώγων ἔτι ἀπέναντί του τὸν ἡρώτησε:

— Μήπως, Κύριε, ἐνοχλῶ τὸ κάπνισμά σας διότι τρώγω;

— Πόσων ἐτῶν εἰσθε; ἡρώτα δῆμαρχος ἕνα χωρικόν, ὁ-  
στις ἐπρόκειτο νὰ ὑπογυναικωθῇ.

κάλλιον· ἀλλὰ πρὸ τῆς εἰσόδου παρίσταται ἡ ἀνάγκη νὰ  
τὸ ἀφήσω κατὰ γῆς διὰ νὰ ἀνοίξω καὶ τὰ δύο φύλλα τῆς  
θύρας, ἐπεὶ δὴ, ὡς ἔχει, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ διέλθῃ. Μόλις  
ὅμως τὸ ἀποθέτω καὶ νέον ἰσχυρὸν φύσημα τοῦ τυφῶνος  
τὸ ἀρπάζει, τὸ αἶρει ὑπὲρ τὸ ἔδαφος καὶ τὸ μεταφέρει ὡς  
μελανὸν μετέωρον μέχρι τοῦ Γαλαξίου, διὰ νὰ εἶπῃ εἰς τοὺς  
κατοίκους τῶν χωρῶν ἐκείνων εἰς πόσα μαρτύρια εἶναι ὑπο-  
κείμενα τὰ ἄθλια τέκνα τῆς γῆς.

Κυττάζω μὲ ὄμμα ξηρὸν ἐκ τῆς οἰκίας τὸν ἀχώριστον  
σύντροφόν μου, ὅστις ἐπὶ πέντε ὀλόκληρα ἔτη μοι προσέφυ-  
λαξε τὸ κρανίον ἀπὸ πᾶσαν ἀκούσιον ψυχρολαυσίαν, χωρὶς  
νὰ γνωρίζῃ βεβαίως ὅτι ἐμελλε μίαν ἡμέραν νὰ λάβῃ τὴν  
τύχην τοῦ προφήτου Ἡλίου, καὶ ἀπέρχομαι ποτιζόμενος ὡς  
κραμβολάχανον καὶ εὐλογῶν τὸν Ἰψιστον, εὐδοκῆσαντα νὰ  
μοὶ ἀφαιρέσῃ τὴν σκέπην τῆς κεφαλῆς μου κατὰ τὴν ἀναγ-  
καιότεραν στιγμήν.

Βαδίζω ἀφηρημένος, βυθίζων τοὺς πόδας μέχρις ἀστρα-  
γάλων ἐντὸς τοῦ πηλοῦ· ἐκλέγω τὸ ἄκρον τῶν ὁδῶν καὶ  
βαίνω προστριβόμενος ἐπὶ τῶν τοίχων, ὅπως βραχὺ ὅσον τὸ  
δυνατὸν ὀλιγώτερον. Πλὴν εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ συναν-

— Εἶμαι 18 ἐτῶν καὶ 6 μηνῶν· ἀλλὰ ἐάν δὲν ἐπάθαι-  
να μίαν ἀσθένειαν, ἡ ὁποία με ἐκράτησε 18 μῆνας εἰς τὸ  
κρεβάτι, τώρα θὰ ἦμην 20 ἐτῶν.

— Τί διαφέρει ἄνθρωπος γραμματισμένος ἀπὸ ἄνθρωπον  
ἀγράμματον;

— Ὅ μὲν ἀγράμματος εἶνε ξύλον ἀπελέκτων, ὁ δὲ γραμ-  
ματισμένος ξύλον πελεκημένον.

“Ἡ γυνὴ εἶνε κάλαμος, ὃν ἐλαχίστη πνοὴ ἀνέμου κάμ-  
πτει· διὸ ἔχει ἀνάγκην πασσάλου πρὸς ὑποστήριξιν.

Δημοσιογραφικὴ σκληρότης Ἀμερικανῶν.

Εἰς ἀνταποκριτῆς ἀμερικανικῆς τινος ἐφημερίδος παρίστα-  
το εἰς τὰς δοκιμὰς φοβεροῦ κανονίου. Τὸ τηλεδύλον δυ-  
στυχῶς κατὰ τὴν ἐκφυροσκόρησιν ἐξερράγη εἰς τεμάχια  
καὶ πολλοὺς τῶν παρισταμένων ἐφόνευσε, ἄλλους δὲ ἐπλή-  
γωσε κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον βραχίονα, μεταξὺ τῶν ὁποίων  
καὶ τὸν ἀνταποκριτὴν οὗ ὀλόκληρος ὁ ἀριστερὸς βραχίονας  
ἀπεχαιρέτισε διὰ παντὸς τὸ λοιπὸν σῶμά του.

“Ἡ ἐφημερίς γράφουσα τὸ γεγονός λέγει:

Εἴμεθα εὐτυχεῖς διότι πρῶτοι ἐκ τῶν συναδέλφων μας  
εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ δώσωμεν λεπτομερεῖς πληροφορίας περὶ  
σπουδαίου γεγονότος, καὶ τοῦτο χάρις εἰς τὸν ἀνταποκρι-  
τὴν ἡμῶν, ὅστις παρίστατο ἐκεῖ καὶ τοῦ ὁποίου μάλιστα ἀ-  
πωλέσθη ὁ ἀριστερὸς βραχίονας....

τῶμαι ἀπροσδοκῆτως μετὰ παιδὸς ὀφιοκομιστοῦ, φέροντος  
ἐπὶ κεφαλῇ καλὰ θιον πλήρες ἔδωδόν μου, ὅπερ ἐκ τῆς συγ-  
κρούσεως ἀνατρέπεται, πίπτει δὲ καὶ ὁ πῖλός μου κατὰ γῆς  
καὶ κυλίσταται ἐντὸς τοῦ βορβορίου, ὁμοῦ μετὰ κρεάτων, λα-  
χάνων, ὧν τεθλασμένων, βουτύρου καὶ λοιπῶν. Ὁ παῖς  
ρηγνύεται εἰς κραυγὰς καὶ κατάρας, ἐγὼ δὲ, συγκεχυμένος  
καὶ τεταραγμένος, κύπτω καὶ ἀναλαμβάνω τὸν πῖλόν μου,  
ἐπὶ τοῦ ὁποίου πρυσεκολλήθησαν δύο κρόκοι ὧν καὶ ὀλί-  
γον βούτυρον, τὰ ὁποῖα τινάζω, διὰ νὰ μὴ καταντήσωσιν  
ὀμμελλίτα ὑπὸ τὸ πῦρ τοῦ κρανίου μου. Μετὰ τὴν βρο-  
χὴν ἐσχηματίσθη ἡδὴ κύκλος μικρὸς περιέργων· ὁ παῖς  
ἐξακολουθεῖ νὰ ὀδύρηται καὶ νὰ διαμαρτύρηται· οἱ παρε-  
στῶτες τὸν οἰκτεῖρουν καὶ ἀρχίζουν νὰ ὁμιλῶσι περὶ ἀπρο-  
σεξίας καὶ ἀποζημιώσεως. Ἀκούων ταῦτα σπεύδω ν’ ἀ-  
πέλθω λάθρα καὶ πεφοβισμένος, ὡς κύων, ὅστις, ἀρπάσας  
ἐν τῷ μαγειρείῳ τεμάχιον κρέατος, ἀκούει εἰς τὴν κλίμακα  
τὰ βήματα τοῦ μαγείρου, καταδιώκοντος αὐτόν.

(Ἔπεται τὸ τέλος).